शास्त्रदृष्ट्या स्वर्गं 'लोकं', जान्नपि 'अञ्जसा', 'न वेद' अदृष्टपूर्व्वत्वात् सम्यङ् न जानाति, 'अश्वः', तु प्रजापतिसामर्थ्याज्जानाति। तस्मादश्वेन सहैव सर्पेयुः॥

(२) तस्याश्वस्योद्गातृस्थाने वरणं विधत्ते। "यदुद्गातोद्गायेत्। यथा चेत्रज्ञोऽन्येन पथा प्रतिपादयेत्। तादृक्तत्॥ १॥ उद्गातारमपरुध्य। अश्वमुद्गीथाय वृणीते। यथाऽचेत्रज्ञोऽञ्जसा नयति। एवमेवैनमश्वः सुवर्गं लोकमञ्जसा नयति" इति। यदि तस्मिन् वहिष्यवमाने उद्गात्रम् 'उद्गाता', कुर्य्यात् तदानीं 'यथा', लोके कश्चित् 'अचेत्रज्ञः' मार्गज्ञानरहितः, अपेक्षितं मार्गं परित्यज्य 'अन्येन', मार्गेण पुरुषान् गमयेत्। 'तत्' उद्गातुरज्ञानं, 'तादृक्', स्यात्। तस्मात् 'उद्गातारं', निराकृत्य, 'अश्वं', एवोद्गात्रकर्म्मणे 'वृणीते'। तथा सति यथा 'चेत्रज्ञः' पुरुषः, 'अञ्जसा' सम्यङ् मार्गेण, 'नयति', 'एवम्', अयं 'अश्वः', सम्यक् स्वर्गं 'नयति'॥

(३) अन्वारभणं विधत्ते। "पुच्छमन्वारभन्ते। सुवर्गस्य लोकस्य समष्ट्यै" इति। ये वहिष्यवमानाय सर्पन्ति ते सर्व्वे तस्याश्वस्य 'पुच्छं', अवलम्ब्य सर्पेयुः। तच्च स्वर्गप्राप्त्यै भवति॥

(४) अश्वकर्त्तृकमुद्गानं दर्शयति। "हिङ्करोति। सामैवाकः। हिङ्करोति। उद्गीथ एवास्य सः"॥ २॥ इति। अश्वस्य पुरस्तात् वडवानामवस्थापनं विधास्यते। तथा सति वडवादर्शनेनायमश्व औत्सुक्याद्यदि 'हिं', कुर्य्यात् तदानीं 'सः' अश्वः, 'सामैव', करोति। हिङ्कारस्य सामोपक्रमरूपत्वात् न केवलमुप-